బ్రహ్మాస్త్రం

"మెప్పుకు లొంగనివా డెవడు?" అని ప్రశ్నించి రామ్మూర్తి తనే సమాధానం చెప్పుకున్నాడు. "ఎవడూ లేడు!"

"మెప్పుకు లొంగిపోకుండా ఉండటం ఒక ఘనత అనికూడా నేను నమ్మను. అట్లా లొంగని కర్కోటకు డెవడన్నా ఉంటే వాడిది వ్యర్థ జీవితమన్న మాట. వాడికి ఇతర ప్రాణికోటితో సంబంధం లేదన్న మాట. సార్థకజీవీ ఇతరులతో సంబంధం ఉన్నవాడూ అయిన తరువాత మెప్పులేకుండా ఎట్లా జీవించగలడూ?

"పిల్లల మెప్పుకోరని తల్లిని చూశావా? ప్రేయసి మెప్పుకోరని ప్రియుణ్ణెరుగుదువా? ప్రజల మెప్పుకోరని నాయకుణ్ణీ, గృహీతల మెప్పు కోరని దాతనూ, దేవుడి మెప్పుకోరని భక్తుణ్ణీ ఎరుగుదువా?"

"అయితే ఏమిటంటావు?" అన్నాను.

"భట్రాజుల్ని, వాళ్ళను పోషించేవాళ్ళనీ తప్పుపట్టటం దేనికంటాను?"

"ఎవరు తప్పుపట్టారూ?"

"మనమే!"

"లేదే! మనం ఇప్పుడసలు భట్రాజుల గొడవే ఎత్తలేదే! ఈ బొంబాయి పట్టణంలో ఈ దిక్కుమాలిన హోటల్లో చిక్కుపడ్డామే, మనదగ్గిర రెండణాలన్నరకంటే లేదే, ఇవాళో రేపో హోటలువాడు మనకు నోటీసిస్తాడే, బాకీ ఇస్తేగాని కూడు తిన్నివ్వడే, ఇంటికి రాసిన ఉత్తరాలకు సమాధానమైనాలేదే, ఏమిట్రా భగవంతుడా అని కాదురా మనం ఏడుస్తున్నదీ? భట్రాజులంటా వేమిటి? నీ మొహం ఈడ్చా!" అని నేను రామ్మూర్తిని నీరసంగా కోప్పడ్డాను.

"ఈ గండం గడిచి మనం బయట పడేందుకు నేను ఉపాయం చెబుతున్నాను వినోరి. మనం భట్రాజుల మవుదాం!"

"అయి?"

"కనపడ్డవాళ్లందర్నీ తెగ మెచ్చుకుందాం!"

"తరువాత, తరువాత?"

"ఏమవుతుందో చూతాం. నా ఉద్దేశంలో మెప్పు ఊరికేపోదు. మెచ్చుకోవట మనే రాజోద్యోగం ఉండగా అంతా ఆ ఉద్యోగాలకీ ఈ ఉద్యోగాలకీ ఎందుకు పరిగెత్తుతారో నా కర్థం కాకుండా ఉంది."

"సరే, అయితే ఇవాళ హోటలు ప్రొప్రయిటరుతో ప్రారంభించు చూతాం!" అన్నాను. నన్ను తోడురమ్మంటేమాత్రం ససేమిరా అన్నాను.

రామ్మూర్తి చిన్నబుచ్చుకున్నట్టు కనపడ్డాడు.

"ఒరే నేను నీ వెంట ఉండటం నీకే నష్టం. తీరా సమయానికి నవ్వినా, వెధవమొహం పెట్టినా నాతో తంటా రావచ్చు. నువ్వేపోయి కార్యం సానుకూలం చేసుకురా. 15 రోజులు గడువు తీసుకురా చూతాం." అన్నాను.

రామ్మూర్తి ఏంచేశాడో తెలియదు. అయిదు నిమిషాల్లో తిరిగి వచ్చి రెండురూపాయలు నా అరిచేతిలో పెట్టాడు.

"ప్రొప్రయిటరు అప్పు పెట్టాడు!" అని నేను వెయ్యని ప్రశ్నకు సమాధానం చెప్పాడు.

"రీగల్లో—"

"నేనూ అదే అనబోతున్నాను. ఇద్దరన్నదమ్ములకు ఒకటే సినిమా. హోటలుకు చుట్టాలెవరో వస్తారు!"

రీగల్ థియేటర్లో సినిమా చూసుకుని, బోరీబందరు చేరి, పురోహిత్తు హోటల్లో సుష్టుగా తిని, మళ్ళీ ట్రామెక్కి అర్ధరూపాయి డబ్బులతో తిరిగి బసకుచేరుకునే టప్పటికి రామ్మూర్తికోసం ప్రొప్రయిటరు ఎదురు చూస్తున్నాడు.

రామ్మూర్తిగారు హోటలు యజమాన్ని ఏం పొగిడాడో నాకు తెలీదాయిరి. ఒకవేళ సాయంకాలపు పత్రికలో అవన్నీ అబద్ధాలని రుజువయిందో ఏం ఖర్మమో నా కెందుకని రామ్మూర్తిగార్ణి హోటలు యజమానివాత వదిలేసి, నా దారిన నేను గదికి చక్కావచ్చి చూస్తును గదా, మాగదిలో ఒక వ్యాసమహర్షి, ఒక ప్రహ్లాదుడూ ఉన్నారు!

మాది నాలుగు పలకల - కాదు, నాలుగు పడకల - గది. అందులో కొంతకాలమై నేనూ రామ్మూర్తీ ఏకచ్ఛత్రాధిపత్యం — లేక ద్విచ్ఛత్రాధి పత్యమో — చేస్తున్నాం. మూడో ప్రాణి మా గదిలోకి అడుగుపెట్టిన ట్టాయెనా వాణ్ణి తెలుగులో అల్లరిచేసి మరో గదికి వెళ్ళగొట్టుతున్నాం. ఒక పూట మా పొత్తున ఉన్నమీదట మమ్మల్ని వదిలించుకోవటానికి వాళ్ళే ఆత్రపడేవాళ్ళు. మే మెంత బతిమాలినా ఉండేవాళ్ళు కారు.

విజయోన్మత్తులమై కంఠకావరంమీద ఉన్న నాకు — క్షమించండి 'నాకు' అనేమాట తొన్నుపోతున్నది. మాకు అనే మాట అందునుగాని నా వెంట రామ్మూర్తిగారు లేడాయిరి. ఇది మంచి గ్రామరుపాయింటే. బెలిగ్రామపు వార్తల్లోలాగా పైవాక్యం మళ్ళీ చెబుతాను. విజయో న్మత్తులమై కంఠకావరంమీద ఉన్న మా ఇద్దరిలో ఒకణ్ణయిన నాకు (ఒకే, బాస్?) ఆ వ్యాసులవార్నీ, ఆ ప్రహ్లాద మశకాన్నీ చూస్తూనే మండుకొచ్చింది.

"మీ రెవరు?" అన్నాను ఇంగ్లీషులో.

"మాకు జాతీ నీతీ లేదు!" అన్నాడు వ్యాసుడు. (నీతి లేదని ఒకవేళ అనలేదేమో. అటువంటిమాట తనకు తానై ఎందుకంటాడు?)

"ఈ కుర్రవాడు నీకేమవుతాడు?" అన్నాను.

"భగవంతుడు నాకేమవుతాడు? ఏమీకాడు" అన్నాడు గడ్డపాడు.

నేను తప్పు విన్నా ననుకున్నాను. ఉత్తర సాక్ష్యానికి పనికొస్తుందని ఆమాట గడ్డంలోనించి మళ్ళీ అనిపించాను.

"ఈ కుర్రవాడు దేవుడా ?"

"అవును ! ఆ సంగతి మీరు లే మెరుగుదురు ?"

నేను దిమ్మరపోయినాను. నాకింత అవమానం ఎవరూ చెయ్యలేదు. నన్ను వెధవ అన్నవాళ్ళున్నారు. నాకు మతి లేదన్నవాళ్ళున్నారు. నాతో అబద్ధాలు చెప్పినవాళ్ళున్నారు. ఆఖరుకు నన్ను కొద్దిగా మెచ్చుకున్న వాళ్ళుకూడా ఉన్నారు. కాని, ఇంత వికిచేసిన అబద్ధం, ఇంత దిశమొల అబద్ధం నాతో ఎవరూ సాహసించి చెప్పలేదు.

నా మనస్సులో రేగుతూన్న భావాలు పరమాత్మ అయిన ఆయొక్క-ప్రష్టోదబాలుడేమైనా గ్రహించాడేమో కాని, వ్యాసుడికి మాత్రం అంతు పట్టలేదు. ఆయన చెప్పుకుపోయినాడు:

"నా పురాకృతకర్మవల్ల నా కడుపున పుట్టిన ఈ భగవంతుడు రాయటమూ, చదవటమూ నేర్చుకోలేదు. బియేలకన్న బాగా మాట్లాడతాడు. అయిదు భాషల్లో ఆరుగంటలు మాట్లాడగలడు. అన్నిభాషల పుస్తకాలూ ఈ కుర్రవాడికి తెలుసును — ఇకముందు రాబోయేవికూడా కలిపి. మనం పుస్తకాలు చదువుతాం. ఇతను జ్ఞానమే చదివాడు".

నేను మంటిపోతున్న అయిదంతస్తుల మేడల్లే అయిపోతూ కుర్రాడి కేసి తిరిగి, "What's eating you!" (అచ్చ తెలుగులో 'నీకేం తెగులు ?') అన్నాను.

ఆ కుర్రవాడు పాఠం వప్పచెప్పినట్లు; "I eat all healthy things!" (నేను ఆరోగ్యకరమైన వన్నీ తింటాను!) అన్నాడు.

ఈ సమాధానంలో శ్లాఘించదగిన దేమిటో నాకు కనిపించలేదుగాని, సర్వజ్ఞుడైన వ్యాసమహర్షి కళ్ళు పైకి తేలవేసి, అది నవ్వో మెప్పో అర్థం కాకుండా, 'అహ్హాహ ! అహ్హాహ !' అన్నాడు పారవశ్యంతో.

"రామ్మూర్తిగాణ్ణి రానీ, మీ యిద్దరిభరతమూ పట్టిస్తాం!" అని నేను నాలోనే అనుకుంటుండగా రామ్మూర్తి వచ్చాడు.

"ఏంరా? మళ్ళీ ఇంకో జతరూపాయలు—" రామ్మూర్తిగాడికి కొంచెం వెనకగా హోటలు యజమాని వచ్చి, నాతో ఏదో పని ఉన్నట్టుగా నాకేసి చూడసాగాడు. రామ్మూర్తిగాడికేసి చూస్తే వాడప్పుడే మాట్లాడుతున్నాడు:

"ఏదిరా, ఆ రసీదు? ఆ టెలిగ్రాం రసీదు? బదులుచెప్పవు! వెతుకు! అరగంటసేపువెతుకు రసీదు. నావంకచూడకు. రసీదు, టెలిగ్రాం రసీదు."

నాకు వాడు మాట్లాడేది ముక్కా మొహమూ తెలియదు. నేను మాత్రం వెతకటం ప్రారంభించాను. ఒక అయిదు నిమిషాలు వెతికినా, ఆ రసీదు కనిపించ లేదు. నా కది ఎట్లా వుంటుందో అర్థంకాక జేబులో దొరికిన డబ్బులవంకా, తాళం చెవులవంకా కూడా, 'ఆ మహత్తర రసీదు ఇది కాదుగద?' అన్నట్టుగా చూశాను.

ఆఖరుకు హోటలు యజమాని రామ్మూర్తివంక చాలా దీనంగా చూసి, ఇంగ్లీషువాళ్ళకి కూడా అంతుపట్టని భాషలో, "ఇది చాలాతప్పు. టెలిగ్రాముకని రెండురూపాయలు తీసుకోవటం తప్పు"! అని మళ్ళీమళ్ళీ అని వెళ్ళిపోయినాడు.

"నువ్వు వట్టి వెధవ్వు! చించి అవతల పారేశానని అయినా ఏడవ గూడదూ?"

"నువ్వు ఛత్రాజుపని చేసి రెండురూపాయలూ సినిమార్థం తెచ్చావను కున్నానుగాని, ఇంటికి టెలిగ్రాం చేస్తానని తెచ్చావని కేవలం చెప్పింపు కున్నానా ఏమిటి?"

"అందు కెంత ఛత్రాజుతనం చెయ్యాలి వొచ్చిందో నీకేం తెలుసు? ఆ వెధవతిండి మా తెలుగుతిండ్లల్లే ఉందన్న మీదటగాని, ఆ రెండు రూపాయలూ కక్కలేదు వాడు...ఇదేమిటి? వీళ్ళెవరు?"

"అందులో ఒకడు మహాభారతగాథ మరిచిపోయిన వ్యాసముని. రెండోవాడు ప్రహ్లాదవేషంలో ఉన్న దేవుడు! వాడికి కొస్త కాల్షియం డిఫిషెన్సీ ఉంది. అంతకుతప్ప వేరే లోపమేమీ లేదు" అన్నాను.

రామ్మూర్తి చొరవగా వ్యాసులవారితో పరిచయం చేసుకున్నాడు. ఒకగంటసేపు ఏమేమిటో బాతాఖానీ కొట్టారు ఇద్దరూ. నేను వినలేక డాబామీద చల్లగాలిలో షికారుకొట్టి రాబోయినాను.

మా గదిమీదికి దాడివచ్చిన జంతును చూస్తున్న కొద్దీ నాకు ఒళ్లు మంటిపోయింది. గడ్డంవాడు పొద్దున్నే లేచి రాత్రల్లా తనకు నిద్రపట్ట లేదనీ, పక్క సరిగా లేదనీ, అసలు ఇంకోళ్లు పక్కన ఉంటే తనకు నిద్రపట్టదనీ, రోజుకు రూపాయ ముప్పావలా చొప్పున వసూలుచేసే పీనిగలు కొంచెం మంచిగదులూ, మంచిపరుపులూ దిళ్ళూ ఇస్తే ఏమనీ సణిగాడు. పొద్దున్నే స్నానానికి వేడినీళ్ళు కావాలన్నాడు. వేడినీళ్ళకు బేడా అధికంగా పుచ్చుకుంటారని తెలిసి, ఇంటి కప్పెత్తున ఎగిరిపడ్డాడు. చన్నీళ్లుచేస్తే చేసే జబ్బుకంటె బేడా వదలటంవల్ల మరింత జబ్బు చేసేటట్టు కనిపించింది.

ఇటువంటి వెధవలు బొంబాయివంటి బస్తీలోకూడా ఉంటారా అను కున్నాను. ఆమాట రామ్మూర్తిగాడితో అంటే వాడు నన్ను నిరుత్సాహ పరిచాడు. "అమ్మా, వాళ్లు నిజంగా గొప్పవాళ్లురా !" అన్నాడు.

నిన్న సాయంకాలం హోటలు యజమానిని మెచ్చుకున్నప్పటినుంచీ వాడికి మతిపోయిం దనుకున్నాను. ఏ విద్యకైనా అభ్యాసం ఉండాలి. వాతకాని ఉపాసన మా రామ్మూర్తిగాడి నెత్తి అడిచి ఉండాలి.

అకస్మాత్తుగా వ్యాసముని దౌర్జన్యానికి ఉపక్రమించాడు. హోటలు యజమాని వచ్చి నన్నూ మా రామ్మూర్తినీ ఆగది ఖాళీచేసి ఇంకోగది చేరమన్నాడు. రామ్మూర్తిగాడు ఎంత అల్లరి అయినా చెయ్యవచ్చునా — హోటలు యజమానితో కాస్త లావాదేవీ ఉన్నవాడు కూడా గదా — కుక్కిన పేనల్లే తల ఒగ్గి ఊరుకున్నాడేగాని, తన జన్మహక్కుకోసం మగవాడల్లే ఒకరక్తపు చుక్కగాని, ఆడదానల్లే ఒక కన్నీటి చుక్క గాని రాల్చినపాపాన పోలేదు.

ఇంత చేసినాకూడా రామ్మూర్తి గడ్డంవాడిచుట్టూ తిరగటం చూస్తే నాకు వాడిమీద మరీ అసహ్యం పుట్టింది. బొంబాయి వస్తూనే ఆ దొంగ సన్యాసులు సంపాదించిన మొదటి శిష్యుడు మా రామ్మూర్తిగాడు, రాను రాను వాడు నాకు కనిపించటమే మానేశాడు. వాళ్లతోనే తిరుగుతున్నాడు. ఆ కుర్ర ప్రహ్లాద వెధవ ఎక్కడెక్కడో ఉపన్యాసాలు చేస్తున్నాడట. వీడుకూడా అక్కడికల్లా పోతున్నట్టు నా కనుమానం కలిగి అడిగితే, రామ్మూర్తి నీళ్లు నమిలాడు. ఇంకా దబాయిస్తే కొన్ని పేపర్లుతీసి, వాటిలోపడ్డ కుర్రాడి ఫొటో, అందులో వాడిమీద నలుగురూ రాసిన ప్రశంసా వాక్యాలూచూపి, "వీళ్లంతా వెధవలేనా?" అన్నాడు.

ఇట్లా ఓ పదిహేనురోజులు గడిచినై. మాకింకా హోటలువాడు వాడి ధర్మమా అని తిండి పెడుతూనే ఉన్నాడుగాని, డబ్బుమాత్రం కానీకూడా లేదు చేతిలో. రామ్మూర్తిగాడు ఎట్లాగో ఊరంతా తిరుగుతున్నాడు ముసలాడివెంట. నా కదీ లేదు.

అఖరుకు ముసలాడీ పడుచాడీ పీడ విరగడయింది.

"నీ ఆట అయింది వెధవా! ఇన్నాళ్ళూ బొంబాయంతా చెడదిరిగావు. ఇంక ఏ ఆట లాడతావు? హోటలువాడి కేమి సమాధానం చెపుతావు?" అన్నాను.

రామ్మూర్తిగాడు జేబులో చెయ్యిపెట్టి రూపాయలకట్ట పైకి తీశాడు. నా కళ్లు తిరిగిపోయినై.

"యాభై రూపాయలు, భట్రాజుతనానికి ప్రతిఫలం!"

"ఎక్కడ సంపాదించావు?" అన్నాను.

"దేవుడు బొంబాయి విడిచి పోతేనేం, భక్తులు బొంబాయిలోనే ఉన్నారుగా. రెండుచేతులా ఎడా తెరిపిలేకుండా గణించే ఈ వ్యాపారస్థులకు — ఈ రూపాయి చెట్లకు — భగవంతు డే స్వరూపంలో కనిపిస్తాడో నీకేం తెలుసురా, కుంకా? ఆ కుర్రకుంక వచ్చాడంటే దేవుడి

పరంగా ఖర్చుచేసేటందుకు వాళ్ళ కెంత అవకాశం? ప్రతిభక్తుడూ నన్ను బాగా ఎరుగును. తలో అయిదూ పదీ అప్పుపెట్టారు నాకు."

"ఏడిచినట్టే ఉంది విద్య. ఈ యాభై రూపాయలూ హోటలుబాకీకే చాలవే!" అన్నాను.

"హోటలు బాకీ ఇవ్వనేవద్దు. ఇంటికిపోయి పంపుతా మని చెప్పి హోటలువాణ్ణి ఒప్పించాను."

"వాడు నీమాట నమ్మాడుట్రా?"

"దేవుడి భృత్యుడిమాట నమ్మడా?"

"మరి ను వ్వటివరకు వాణ్ణి చేసిన మోసం?"

"అదంతా నీ మోసమేనని వాడికి తెలుసులే?"

"నా మోసమా?"

"అప్రయోజకుడికన్న మోసగా డెవరు?"

ఏమైతేనేం? ఆ బొంబాయి ఖైదునుంచి మేమిద్దరమూ బయటపడ్డాం.

ఇటీవల నాకు రామ్మూర్తి కనిపించినప్పుడు "ఏంరా, హోటలువాడి బాకీ పంపావా?" అన్నాను.

"నువ్వు పంపుతావనుకున్నాను!" అన్నాడు వాడు.